

Αφιερωμένο σε μια ολόκληρη γενιά ... από τα « Παραμύθια του Σαββάτου»!

21/05/15

Της Ελένης Μπετεινάκη

Δεν πίστευα στα μάτια μου σαν το είδα στη βιτρίνα του βιβλιοπωλείου. Δεν μπορεί είπα θα ονειρεύομαι, αποκλείεται να είναι ΑΥΤΗ ... η Λιλίκα! Μπήκα μέσα και με περισσή ευλάβεια χάιδεψα το εξώφυλλο, μύρισα τις σελίδες του κι άρχισα να το ξεφυλλίζω σιγά σιγά περιμένοντας να ξαναδώ τον Παταπούφ...

Πόσες μνήμες κι αναμνήσεις έφερε τούτο το βιβλίο στη θύμηση και στην ψυχή. Πόση νοσταλγία για εκείνα τα χρόνια της δικής μας αθωότητας, τότε που τα βιβλία ήταν λιγοστά και οι εκδόσεις νέων παιδικών σπάνιζαν. Κι ήμουν τότε στο νηπιαγωγείο αρχές τις δεκαετίας του εβδομήντα κι ήταν η μέρα της γιορτής μου 21 του Μάη, κι ήρθε στο σπίτι μας η νηπιαγωγός μου, κρατώντας μου δώρο την *Λιλίκα πάει στο σχολείο, με το μπλε εξώφυλλο* και με αφιέρωση που έγραφε φαρδιά πλατιά:

Για την ονομαστική σου γιορτή !

Εύχομαι να προοδεύσεις και στο Δημοτικό σχολείο!

Με αγάπη

Η νηπιαγωγός σου.

Δεν έσβησε ποτέ ο γραφικός αυτός χαρακτήρας της από το μυαλό μου. Κι ήταν τούτο το βιβλίο μοναδικό δώρο, αγαπημένο, ίσαμε και τα χρόνια της φοιτητικής μου ζωής ... σαν νηπιαγωγός κι εγώ πια!

Και θυμήθηκα κι άλλες πολλές μικρές στιγμές που είχαν πρωταγωνίστρια τους τούτη την ηρωίδα. Θα ήμουν κοντά οκτώ χρονών κι είχα καταφέρει πια να διαβάζω όλες τις αράδες. Κι ήταν αμέσως μετά τον τρύγο, τη δική μας « βεντέμα» των σταφυλιών κι εγώ είχα μαζέψει τα ... μεροκάματα μου. Πόση λαχτάρα να ανέβω πάνω στην αγορά, στο βιβλιοπωλείο του Μπουνάκη και να αγοράσω ένα από τα ελάχιστα που κυκλοφορούσαν και μάλιστα με δικά μου χρήματα, με τον κόπο μου, όπως έλεγε κι η μάννα μου.

Η *Λιλή νοικοκυρούλα* το λέγανε... και σχεδόν το έμαθα απέξω, όπως κι όλα τα βιβλία της σειράς. Όμως τούτο είχε μια άλλη αίσθηση. Η Λιλίκα είχε δικό της δωμάτιο και το ταχτοποιούσε. Είχε χώρο για τα παιχνίδια, τις κούκλες και τα κουζινικά της. Πολυτέλεια τεράστια για εμάς εκείνα τα χρόνια το ... ξεχωριστό παιδικό δωμάτιο. Κι έγινε η ηρωίδα του δικού μου δωματίου παιχνιδιών και η κούκλα μου πήρε το δικό της όνομα. Κι ήθελα να έχει κότσο τα μαλλιά, να 'ναι καφέ και να φοράει τα ίδια φορέματα... Και σιγά σιγά, τα Χριστούγεννα, στα γενέθλιά μου, απέκτησα όλους τους τόμους της εποχής κι ήταν για μένα όλα τα πολύτιμα μαζεμένα σε μια γωνιά στην βιβλιοθήκη και την καρδιά μου.

Και σήμερα, όλα αυτά κλεισμένα σε ένα τόμο που μόλις κυκλοφόρησε. « *Ιστορίες με τη Λιλίκα*», από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος. Κι είναι η ίδια εικονογράφος κι είναι τρεις από τις ιστορίες, τις τότε... Συγκινήθηκα, άρχισα να το διαβάζω με τη λαχτάρα του μικρού παιδιού που μόλις του χάρισαν το αγαπημένο του παραμύθι. Το ρούφηξα, χάθηκα σε εκείνη τη νοσταλγική εικονογράφηση στις ιστορίες που κάποτε μάγευαν τα βράδια και τη φαντασία μου. Τρεις ιστορίες, για την Λιλίκα στη θάλασσα, τη Λιλίκα που μαθαίνει χορό και η τελευταία, η Λιλίκα μαθαίνει ποδήλατο.

Ένα ταξίδι στο τότε, στο τώρα στις αναμνήσεις μας. Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω. Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους όσους σκέφτηκαν να φτιάξουν αυτόν τον τόμο. Τον κράτησα, σαν φυλακτό πολύτιμο. Ήταν το δώρο μου, στον εαυτό μου για την φετινή ονομαστική μου γιορτή.

Τώρα κι αν έχουν περάσει τόσα χρόνια είμαι πια εγώ η ίδια μια νηπιαγωγός που προσφέρω τούτο το δώρο σε εκείνο το παιδί που κάποτε χοροπηδούσε απ' τη χαρά του που το θυμήθηκαν και του χάρισαν ότι πιο όμορφο κυκλοφορούσε εκείνη την εποχή!

Χρόνια μας πολλά ...Λιλίκα!

<http://www.cretalive.gr/culture/poios-thymatai-thn-lilika>